

STEPHEN KING

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής... Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

-Guardian

«Ο Κινγκ είναι απολαυστικός. Σε παγιδεύει στα δίχτυα του και οι σελίδες περνούν χωρίς να το καταλάβεις.»

-The Baton Rouge Advocate

«Ο Κινγκ είναι ο αδιαφιλονίκητος Βασιλιάς του Τρόμου.»

-Time

«Ο συγγραφέας της τελειότητας Στίβεν Κινγκ είναι ένας από τους πιο γόνιμους μυθοπλάστες στη σύγχρονη λογοτεχνία.»

-The Sunday Times

«Ο σημαντικότερος εν ζωή Αμερικανός μυθιστοριογράφος.»

-Lee Child

καὶ ἔκλαυσε Σαμψὼν πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· Ἀδωναῖέ Κυρίε, μνήσθητι δὴ μου νῦν καὶ ἐνίσχυσόν με ἔτι τὸ ἅπαξ τοῦτο, Θεέ, καὶ ἀνταποδώσω ἀνταπόδοσιν μίαν περὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν μου τοῖς ἀλλοφύλοις.

[Ὁ Σαμψὼν μέσα στη θλίψη του συναισθάνθηκε το σφάλμα του, ἔκλαιψε ἐνώπιον του Θεοῦ καὶ προσευχήθηκε σε Αὐτόν λέγοντας· “Ἀδωναῖέ Κυρίε, μνήσθητί μου καὶ τώρα, ἐνίσχυσέ με μία ἀκόμη φορά, Θεέ μου, γιὰ νὰ ἀνταποδώσω σκληρὴ τιμωρία κατὰ των Φιλισταίων οἱ οἱποῖοι μου ἔβγαλαν τὰ δυο μου μάτια”.]

καὶ περιέλαβε Σαμψὼν τοὺς δύο κίονας τοῦ οἴκου, ἐφ’ οὓς ὁ οἶκος εἰστήκει, καὶ ἐπεστηρίχθη ἐπ’ αὐτοὺς καὶ ἐκράτησεν ἕνα τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ καὶ ἕνα τῆ ἀριστερᾷ αὐτοῦ.

[καὶ ἀγκάλιασε ὁ Σαμψὼν τοὺς δύο στύλους που υποβάσταζαν τὸν οἶκο, στηρίχθηκε σε αὐτούς, κράτησε τὸν ἕνα στύλο με τὸ δεξί του χέρι καὶ τὸν ἄλλον με τὸ ἀριστερό.]

καὶ εἶπε Σαμψὼν· ἀποθανέτω ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων· καὶ ἐβάσταξεν ἐν ἰσχύϊ, καὶ ἔπεσεν ὁ οἶκος ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαὸν τὸν ἐν αὐτῷ· καὶ ἦσαν οἱ τεθνηκότες, οὓς ἐθανάτωσε Σαμψὼν ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, πλείους ἢ οὓς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

[καὶ εἶπε μεγαλόφωνα· «ἀς πεθάνω μαζί με τοὺς ἀλλοφύλους.» Κράτησε με δύναμη τοὺς στύλους καὶ τοὺς συντάρραξε καὶ κατακρημνίστηκε ὅλο

το οικοδόμημα επάνω στους άρχοντες και στον λαό των Φιλιισταίων που ευρίσκοντο εντός του. Όσους φόνευσε ο Σαμψών εκεί κατά τον θάνατόν του ήταν περισσότεροι από όσους είχε φονεύσει κατά το διάστημα της ζωής του.]

Παλαιά Διαθήκη, Κριταί, 16

ὅς δ' ἂν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῆ μύλος ὄνικος εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῆ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης.

[ὅποιος ὁμως σκανδαλίσει και παρασύρει στην αμαρτία ἕναν από τους μικρούς και απλοϊκούς αυτούς, που πιστεύουν σ' ἐμένα, εἶναι προτιμότερο γι' αὐτόν να κρεμάσει στον τράχηλό του μια μυλόπετρα από εκείνες που γυρίζει ο ὄνος στον μύλο, και να πέσει στην ανοιχτή θάλασσα.]

Καινή Διαθήκη, Κατά Ματθαίον, 18

Σύμφωνα με το Αμερικανικό Εθνικό Κέντρο
για Εξαφανισμένα και Υπό Εκμετάλλευση Παιδιά,
περίπου 800.000 παιδιά δηλώνονται ως αγνοούμενα
στις ΗΠΑ ανά έτος. Τα περισσότερα τα βρίσκουν.
Χιλιάδες παραμένουν εξαφανισμένα.

Ο ΝΥΧΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

1

Αν και είχε περάσει μισή ώρα αφότου η πτήση των αερογραμμών Delta του Τιμ Τζέμισον ήταν προγραμματισμένο να αφήσει την Τάμπα για τα απαστράπτοντα φώτα και τα πανύψηλα κτίρια της Νέας Υόρκης, το αεροσκάφος παρέμενε ακόμα στην πύλη. Όταν ένας υπάλληλος της Delta μαζί με μια ξανθιά, με το σήμα της ασφάλειας αεροδρομίου κρεμασμένο στον λαιμό της, μπήκαν στην καμπίνα, δυσοίωνα μουρμουρητά δυσαρέσκειας ακούστηκαν από τους συνωστισμένους επιβάτες της οικονομικής θέσης.

«Την προσοχή σας, παρακαλώ!» φώναξε ο άνθρωπος της Delta.

«Πόση καθυστέρηση θα έχουμε;» ρώτησε κάποιος. «Και μη μας χρυσώσεις το χάπι.»

«Η καθυστέρηση θα είναι μικρή, και ο κυβερνήτης θέλει να σας διαβεβαιώσει ότι η πτήση σας θα φτάσει πάνω κάτω στην ώρα της. Ωστόσο έχουμε έναν ομοσπονδιακό αξιωματούχο που πρέπει να επιβιβαστεί, γι' αυτό και θα πρέπει κάποιος από εσάς να του δώσει τη θέση του.»

Ένα ομαδικό βογκητό αναδύθηκε από τα καθίσματα, και ο Τιμ είδε αρκετούς συνεπιβάτες του να ετοιμάζουν τα κινητά τους για την περίπτωση φασαρίας. Φασαρίες είχαν σημειωθεί και στο παρελθόν σε τέτοιες περιστάσεις.

«Οι αερογραμμές Delta προθυμοποιούνται να προσφέρουν ένα δωρεάν εισιτήριο για τη Νέα Υόρκη με την αμέσως επόμενη πτήση, η οποία αναχωρεί αύριο το πρωί στις 6:45 π.μ.»

Κι άλλο βογκητό. «Πυροβολήστε με!» είπε κάποιος.

Ο υπάλληλος συνέχισε απτόητος. «Ο εθελοντής θα έχει μια δωρεάν διανυκτέρευση σε ξενοδοχείο, συν τετρακόσια δολάρια. Η προσφορά είναι καλή, φίλοι μου. Ποιος τη θέλει;»

Κανένας δεν προσφέρθηκε. Η ξανθιά της ασφάλειας δεν είπε τίποτα, απλώς επιθεώρησε την ασφυκτικά γεμάτη καμπίνα της οικονομικής θέσης με μάτια που τα έβλεπαν όλα αλλά παρ' όλα αυτά έμοιαζαν άψυχα.

«Οχτακόσια», είπε ο τύπος της Delta. «Συν η διανυκτέρευση, συν το δωρεάν εισιτήριο.»

«Σαν παρουσιαστής τηλεπαιχνιδιού κάνει ο τύπος», μούγκρισε ένας άντρας στη θέση μπροστά από εκείνη του Τιμ.

Ούτε αυτή τη φορά υπήρξαν προσφορές.

«Χίλια τετρακόσια;»

Και πάλι κανένας. Ο Τιμ το βρήκε ενδιαφέρον, αλλά όχι εντελώς απροσδόκητο. Κι ο λόγος δεν ήταν απλώς ότι για να προλάβεις μια πτήση που είχε ώρα αναχώρησης τις 6:45 το πρωί έπρεπε να ξυπνήσεις πιο πριν κι από τον ίδιο τον Θεό. Οι περισσότεροι από τους συνεπιβάτες του στην οικονομική θέση ήταν οικογένειες που επέστρεφαν στη βάση τους έπειτα από περιήγηση στις διάφορες τουριστικές ατραξιόν της Φλόριντα, ζευγάρια που μοστράριζαν καμένες από τον ήλιο επιδερμίδες, και μπρατσωμένοι, κοκκινοπρόσωποι τύποι με ζοχαδιασμένο ύφος, που κατά πάσα πιθανότητα πήγαιναν στο Μεγάλο Μήλο για δουλειές πολύ πιο προσοδοφόρες από τα χίλια τετρακόσια δολάρια της προσφοράς.

Κάποιος από το τέρμα της καμπίνας φώναξε: «Βάλε ένα Mustang κάμπριο κι ένα ταξίδι για δύο στην Αρούμπα, και πάρε τις θέσεις και των δυο μας!» Η πρόταση προκάλεσε γέλιο. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχε ακουστεί ιδιαίτερα φιλική.

Ο υπάλληλος πύλης κοίταξε την ξανθιά με το σήμα, αν όμως ήλπιζε σε βοήθεια, οι ελπίδες του διαψεύστηκαν. Η γυναίκα απλώς συνέχισε την επιθεώρησή της, εντελώς ακίνητη, με μόνη εξαίρεση τους βολβούς των διερευνητικών ματιών της. Ο υπάλληλος αναστέναξε. «Χίλια εξακόσια», είπε.

Ξαφνικά ο Τιμ Τζέιμισον αποφάσισε ότι ήθελε να την κάνει αποκεί μέσα και να τραβήξει στα βόρεια με οτοστόπ. Μολονότι μια τέτοια ιδέα δεν του είχε περάσει καν από το μυαλό έως εκείνη τη στιγμή, τώρα συνειδητοποιούσε ότι μπορούσε να φανταστεί, και μάλιστα με μεγάλη διαύεια, τον εαυτό του να κάνει ακριβώς αυτό. Να τον στην άκρη του Αυτοκινητόδρομου 301, περίπου στην καρδιά της Κομητείας Χερνάντο, με το χέρι του τεντωμένο και τον αντίχειρά του σηκωμένο. Έκανε ζέστη, σμήνη μύγες βούιζαν στον αέρα, μια πινακίδα διαφήμιζε κάποιον δικηγόρο προσωπικών τραυματισμών, το «Take It on the Run» έπαζε στη διαπάσών από ένα φορητό κασετόφωνο ακουμπισμένο στο τσιμεντένιο σκαλί ενός τροχόσπιτου εκεί κοντά όπου ένας γυμνόστηθος άντρας έπλενε το αυτοκίνητό του, και τελικά κάποιος αγρότης σταματούσε και τον έπαιρνε στο ημιφορητό του, που ήταν απ' αυτά με τα ξύλινα παραπέτα, τα πεπόνια στην καρότσα κι έναν Ιησού μαγνητάκι στο ταμπλό. Το καλύτερο δεν θα ήταν καν τα μετρητά στην τσέπη του. Το καλύτερο θα ήταν να στέκει εκεί έξω μόνος του, μίλια μακριά απ' αυτό το σαρδελοκούτι με τις ανάκατες οσμές αρώματος, ιδρώτα, και λακ για τα μαλλιά.

Το δεύτερο καλύτερο ωστόσο θα ήταν ότι θα άρμεγε το βυζί της κυβέρνησης για μερικά δολάρια παραπάνω.

Ο Τιμ σηκώθηκε και στάθηκε στο απολύτως φυσιολογικό ύψος του (1 μέτρο, 55 εκατοστά και κάτι χιλιοστά), έσπρωξε τα γυαλιά του στη ράχη της μύτης του και σήκωσε το χέρι. «Κάν' το δύο χιλιάδες, κύριε, συν επιστροφή χρημάτων σε μετρητά για το εισιτήριό μου, και η θέση είναι δική σου.»

2

Η πληρωμένη διανυκτέρευση αποδείχτηκε ότι ήταν σε ένα ξενοδοχείο της κακιάς ώρας δίπλα στο τέρμα ενός από τους διαδρόμους του Διεθνούς Αεροδρομίου της Τάμπα, και συγκεκριμένα εκείνου με τη μεγαλύτερη κίνηση. Ο Τιμ αποκοιμήθηκε με τον ήχο των αεροπλάνων, ξύπνησε με μια από τα ίδια και κατέβηκε στην τραπεζαρία για να φάει από τον δωρεάν μπουφέ

του πρωινού ένα βραστό αυγό που θύμιζε πέτρα και δύο πανκέικ με όψη και γεύση λαστιχένιας σόλας. Αν και τα εδέσματα δεν είχαν καμία σχέση με γκουρμέ απόλαυση, ο Τιμ τα έφαγε με όρεξη κι έπειτα γύρισε στο δωμάτιό του και περίμενε να πάει η ώρα εννιά, για να ανοίξουν οι τράπεζες.

Εξαργύρωσε χωρίς πρόβλημα τα απροσδόκητα κέρδη του, γιατί η τράπεζα είχε ειδοποιηθεί και η επιταγή είχε εγκριθεί εκ των προτέρων· ευτυχώς, γιατί ο Τιμ δεν είχε καμία διάθεση να περιμένει σ' εκείνο το ξενοδοχείο της συμφοράς ώσπου να διεκπεραιωθεί η έγκριση. Πήρε τα δύο χιλιάδες δολάρια του σε χαρτονομίσματα των πενήντα και των είκοσι, τα διπλωσε, τα έβαλε στην μπροστινή αριστερή τσέπη του, πήρε το σακβουαγιάζ του από τον φρουρό ασφαλείας της τράπεζας και κάλεσε ένα Uber να τον πάει στο Έλεντον. Εκεί πλήρωσε τον οδηγό, πήγε ως την κοντινότερη πινακίδα του 301 στη λωρίδα με κατεύθυνση προς βορρά κι έβγαλε το χέρι του σηκώνοντας τον αντίχειρά του. Δεκαπέντε λεπτά αργότερα τον μάζεψε ένας ηλικιωμένος τύπος με διαφημιστικό κασκέτο της Case. Το ημιφορηγό του δεν είχε πεπόνια στην καρότσα ούτε ξύλινα παραπέτα, κατά τα άλλα όμως ταίριαζε αρκετά με το χθεσινοβραδινό όραμά του.

«Για πού τραβάς, φίλε;» ρώτησε ο άντρας.

«Όπως υπολογίζω», είπε ο Τιμ, «ο τελικός μου προορισμός μάλλον είναι η Νέα Υόρκη.»

Ο ηλικιωμένος έριξε μια φτυσιά ταμπάκου έξω από το παράθυρο. «Δεν καταλαβαίνω γιατί κάποιος που έχει μυαλό θέλει να πάει εκεί», είπε κόβοντας τα περισσότερα φωνήεντα στη φράση του.

«Δεν ξέρω», είπε ο Τιμ, αν και ήξερε· ένας παλιός του φίλος από το Σώμα τού είχε πει ότι υπήρχαν μπόλικες εταιρείες στο Μεγάλο Μήλο που ζητούσαν φρουρούς ασφαλείας, συμπεριλαμβανομένων κάποιων που θα έδιναν μεγαλύτερο βάρος στην πείρα του παρά στο ανεκδιήγητο από άποψη συγκυριών στραπάτσο που είχε βάλει τέλος στην καριέρα του στην Αστυνομία της Φλόριντα. «Γι' απόψε ελπίζω απλώς να φτάσω μέχρι την Τζόρτζια. Ίσως να μου αρέσει περισσότερο εκεί.»

«Τώρα μιλάς σωστά», είπε ο τύπος. «Δεν είναι κακή η Τζόρτζια, ειδικά αν σ' αρέσουν τα ροδάκινα. Εμένα μου φέρνουν κόψιμο. Δεν σε πειράζει να βάλω λίγη μουσική, ε;»

«Καθόλου.»

«Πρέπει να σε προειδοποιήσω όμως ότι τη βάζω δυνατά. Είμαι λιγάκι κουφάλογο.»

«Απλώς χαίρομαι που με πήρες μαζί σου.»

Άκουσαν Γουέιλον Τζένινγκς αντί για τους REO Speedwagon, αλλά ο Τιμ δεν είχε πρόβλημα. Τον Γουέιλον διαδέχτηκαν ο Σούτερ Τζένινγκς και ο Μάρτι Στιούαρτ. Οι δύο άντρες στο λασπωμένο Dodge Ram άκουγαν μουσική και κοίταζαν τον αυτοκινητόδρομο να φεύγει κάτω απ' τις ρόδες. Έπειτα από εβδομήντα μίλια ο ηλικιωμένος οδηγός σταμάτησε το ημιφορτηγό του στην άκρη του δρόμου, χαιρέτησε τον Τιμ αγγίζοντας το γείσο του Case κασκέτου του και του ευχήθηκε μια π'λύ κ'λή μέρα.

Ο Τιμ δεν κατάφερε να φτάσει στην Τζόρτζια εκείνο το βράδυ –το πέρασε σε ακόμη ένα μοτέλ της κακιάς ώρας κοντά σ' έναν πάγκο του δρόμου που πουλούσε χυμό πορτοκάλι–, έφτασε όμως την επόμενη μέρα. Στην πόλη Μπράνσγουικ (όπου είχε εφευρεθεί ένα συγκεκριμένο είδος μιας νόστιμης πηχτής σούπας με κρέας και λαχανικά), έπιασε για δύο εβδομάδες δουλειά σ' ένα εργοστάσιο ανακύκλωσης, πράγμα που έκανε απροσχεδιάστα, με τον ίδιο τρόπο που είχε αποφασίσει να δώσει τη θέση του στην πτήση της Delta από την Τάμπα. Δεν χρειαζόταν τα χρήματα, όμως είχε την εντύπωση ότι χρειαζόταν τον χρόνο. Βρισκόταν σε μεταβατική περίοδο, και η μετάβαση δεν είναι κάτι που γίνεται από τη μία μέρα στην άλλη. Επίσης εκεί κοντά υπήρχε ένα κέντρο μπόουλινγκ, με ένα φαγάδικο Denny's ακριβώς δίπλα του. Φοβερός συνδυασμός.

3

Με την αμοιβή του από το εργοστάσιο ανακύκλωσης να έχει προστεθεί στα απροσδόκητα κέρδη από την αεροπορική εταιρεία, ο Τιμ στεκόταν τώρα στη ράμπα του Μπράνσγουικ στον Διαπολιτειακό 95 με κατεύθυνση προς βορρά, νιώθοντας πολύ γερά ματσωμένους για περιπλανώμενος. Συνέχισε να στέκεται εκεί, με ντάλα ήλιο, για παραπάνω από μία

ώρα, και ενώ σκεφτόταν να τα παρατήρει και να γυρίσει στο Denny's για ένα ποτήρι παγωμένο γλυκό τσάι, ένα Volvo στείσον βάγκον σταμάτησε μπροστά του. Το πίσω μέρος του ήταν γεμάτο κούτες. Η ηλικιωμένη οδηγός κατέβασε το ηλεκτρικό παράθυρο του συνοδηγού και κοίταξε καλά καλά τον Τιμ μέσα από γυαλιά με χοντρούς φακούς. «Αν και δεν είσαι μεγαλόσωμος, φαίνεσαι γεροδεμένος», του είπε. «Δεν πιστεύω να είσαι κανένας βιαστής ή ψυχάκιας, ε;»

«Όχι, κυρία μου», της είπε ο Τιμ καθώς σκεφτόταν: *Τι άλλο θα έλεγα;*

«Ε, βέβαια, τι άλλο θα έλεγες; Όλο τον δρόμο μέχρι τη Νότια Καρολίνα πας; Πάντως έτσι φαίνεται, αν κρίνω απ' το σακβουαγιάζ σου.»

Ένα αυτοκίνητο προσπέρασε με ταχύτητα το Volvo της ηλικιωμένης κι ανέβηκε τη ράμπα, με τον οδηγό του να γκαζώνει κορνάροντας. Η γυναίκα δεν έδωσε σημασία, απλώς κράτησε το ήρεμο βλέμμα της στυλωμένο στον Τιμ.

«Μάλιστα, κυρία μου. Για την ακρίβεια, όλο τον δρόμο μέχρι τη Νέα Υόρκη.»

«Θα σε πάω στη Νότια Καρολίνα –όχι πολύ μέσα σ' αυτή την Πολιτεία των αγροίκων, αλλά πάντως θα σε περάσω απ' τα σύνορα–, αν με βοηθήσεις λιγάκι σε αντάλλαγμα. Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω.»

«Κράτα με να σε κρατώ ν' ανεβούμε το βουνό», είπε ο Τιμ με ένα πονηρό χαμόγελο.

«Κρατήματα εμείς οι δύο δεν θα 'χουμε, κανενός είδους, μπορείς όμως να μπεις μέσα.»

Ο Τιμ μπήκε. Την έλεγαν Μάρτζορι Κέλερμαν και ήταν διευθύντρια της Βιβλιοθήκης του Μπράνσγουικ. Επίσης ανήκε σε κάτι που λεγόταν Σύνδεσμος Νοτιοανατολικών Βιβλιοθηκών. Ο οποίος σύνδεσμος, όπως είπε η Μάρτζορι, δεν είχε λεφτά γιατί «ο Τραμπ και οι κολλητοί του τα πήραν όλα πίσω. Τι να περιμένεις όμως; Αυτοί καταλαβαίνουν από πολιτισμό όσο καταλαβαίνουν κι από άλγεβρα τα γαϊδούρια...»

Εξήντα πέντε μίλια βορειότερα, ακόμη μέσα στα όρια της Πολιτείας της Τζόρτζια, η Μάρτζορι σταμάτησε σε μια μικρή βιβλιοθήκη στην πόλη Πούλερ. Ο Τιμ ξεφόρτωσε τις κούτες με τα βιβλία και τις πήγε με το κα-

ροτσάκι μέσα. Εκεί φόρτωσε άλλα δέκα δώδεκα γεμάτα χαρτόκουτα και τα πήγε στο Νοίνο. Αυτά τα βιβλία, του είπε η Μάρτζορι Κέλερμαν, προορίζονταν για τη Δημοτική Βιβλιοθήκη του Γιέμασι, καμιά σαρανταριά μίλια βορειότερα, λίγο μετά τα σύνορα με τη Νότια Καρολίνα. Ωστόσο, μόλις πέρασαν τη Χάρντιβιλ, έπεσαν σε κίνηση. Αυτοκίνητα και φορτηγά πήγαιναν σημειωτόν και στις δύο λωρίδες κυκλοφορίας, και αυτά πίσω τους πολλαπλασιάζονταν με γρήγορο ρυθμό.

«Α, μου τη δίνει όταν συμβαίνει αυτό», είπε η Μάρτζορι, «και φαίνεται ότι πάντα γίνεται στη Νότια Καρολίνα –δεν εννοούν να δώσουν κάτι παραπάνω να φαρδύνουν τον αυτοκινητόδρομο, οι αρχιτσιγκούνηδες! Μάλλον λίγο παρακάτω θα έγινε ατύχημα, οπότε με δύο λωρίδες μόνο δεν μπορεί να περάσει κανείς. Τη μισή μέρα θα φάω εδώ. Κύριε Τζέμισον, απαλλάσσεσαι από τα καθήκοντά σου. Αν ήμουν στη θέση σου, θα έβγαινα από το όχημά μου, θα γύριζα με τα πόδια ως την έξοδο για τη Χάρντιβιλ και θα δοκίμαζα την τύχη μου στον Αυτοκινητόδρομο 17.»

«Και με όλες αυτές τις κούττες με τα βιβλία πώς θα τα καταφέρετε;»

«Α, θα βρω κάποιον άλλον μπρατσωμένο να με βοηθήσει να τις ξεφορτώσω», είπε η Μάρτζορι και του χαμογέλασε. «Για να σου πω την αλήθεια, όταν σε είδα να στέκεσαι εκεί, στον καυτό ήλιο, απλώς αποφάσισα να ζήσω κι εγώ λιγάκι επικίνδυνα.»

«Εντάξει, λοιπόν, αν είστε σίγουρη.» Η αλήθεια ήταν πως η κυκλοφοριακή συμφόρηση τού δημιουργούσε μια κάποια κλειστοφοβία. Για την ακρίβεια, ίδια μ' εκείνη που είχε νιώσει όταν περίμενε ακινητοποιημένος στα μισά της καμπίνας της οικονομικής θέσης της πτήσης της Delta. «Αν δεν είστε, θα μείνω. Δεν είναι κι ότι τρέχω να προλάβω καμιά προθεσμία.»

«Σίγουρη είμαι», απάντησε η Μάρτζορι Κέλερμαν. «Χάρηκα για τη γνωριμία, κύριε Τζέμισον.»

«Κι εγώ, κυρία Κέλερμαν.»

«Χρειάζεται λεφτά; Αν ναι, μπορώ να σου δώσω δέκα δολάρια.»

Ο Τιμ συγκινήθηκε και ξαφνιάστηκε –όχι για πρώτη φορά– από την ανεπιτήδευτη καλοσύνη και γενναιοδωρία των απλών, ανεπιτήδευτων ανθρώπων, ιδίως αυτών που δεν έχουν και πολλά να διαθέσουν. Η Αμε-

ρική εξακολουθεί να είναι ένα καλό μέρος για να ζει κανείς, ανεξάρτητα από το πόσο κάποιος (συμπεριλαμβανομένου τότε τότε και του ίδιου) μπορεί να διαφωνούν. «Όχι, είμαι μια χαρά. Ευχαριστώ πάντως.»

Της έσφιξε το χέρι, βγήκε έξω και γύρισε περπατώντας στη βοηθητική λωρίδα του Διαπολιτειακού 95, στην έξοδο για τη Χάρντιβιλ. Έμεινε για λίγο στην Εθνική Οδό 17 και επειδή δεν βρήκε κάποιον να τον πάρει, προχώρησε κάνα δυο μίλια ακόμη μέχρι τη διασταύρωση με τον Πολιτειακό 92. Εκεί μια πινακίδα έδειχνε προς την πόλη ΝτιΠρέι. Κόντευε απόγευμα πια, και ο Τιμ αποφάσισε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να βρει ένα μοτέλ να διανυκτερεύσει. Αναμφίβολα θα ήταν κι αυτό της κακιάς ώρας, όμως οι εναλλακτικές –να κοιμηθεί έξω και να τον φάνε ζωντανό τα κουνούπια ή να περάσει τη νύχτα του στον αχυρώνα κάποιου αγρότη– ήταν ακόμη πιο απωθητικές. Κι έτσι τράβηξε για το ΝτιΠρέι.

Τα μεγάλα πράγματα κρέμονται από μικρούς μεντεσέδες.

4

Μία ώρα αργότερα ο Τιμ καθόταν σε μια πέτρα στην άκρη ενός δρόμου διπλής κατεύθυνσης, περιμένοντας μια φαινομενικά ατελείωτη εμπορική αμαξοστοιχία να περάσει. Η αμαξοστοιχία κατευθυνόταν προς το ΝτιΠρέι με τη φοβερή ταχύτητα των τριάντα μιλίων την ώρα: βαγόνια εμπορευματοκιβωτίων, βαγόνια μεταφοράς αυτοκινήτων (τα περισσότερα φορτωμένα με σαραβαλιασμένα αντί για καινούρια οχήματα), βαγόνια-βυτία, βαγόνια-πλατφόρμες και βαγόνια μεταφοράς χύδην φορτίου γεμάτα με ένας θεός ξέρει τι διαβολικές ουσίες που θα μπορούσαν, σε περίπτωση εκτροχιασμού, να βάλουν φωτιά στο πυκνό δάσος των κωνοφόρων ή να πλήξουν τον πληθυσμό του ΝτιΠρέι με βλαβερές ή ακόμη και θανατηφόρες αναθυμιάσεις. Τελευταίο στον συρμό ήταν ένα πορτοκαλί βαγόνι προσωπικού όπου ένας άντρας με φόρμα εργασίας καθόταν σε μια ξαπλώστρα κήπου διαβάζοντας ένα βιβλίο τσέπης και καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Ο άντρας σήκωσε το κεφάλι από

το βιβλίο και σήκωσε και το χέρι του για να χαιρετήσει τον Τιμ. Ο Τιμ ανταπέδωσε.

Η πόλη βρισκόταν δύο μίλια παρακάτω, χτισμένη γύρω από τη διασταύρωση του Πολιτειακού Αυτοκινητόδρομου 92 (που τώρα ήταν η κεντρική αρτηρία του ΝτιΠρέι και ονομαζόταν Μείν Στριτ) με δύο άλλους δρόμους. Σε μεγάλο βαθμό το ΝτιΠρέι φαινόταν να έχει γλιτώσει από τις αλυσίδες καταστημάτων που είχαν κάνει κατάληψη σε όλες τις μεγάλες πόλεις· υπήρχε ένα Western Auto, αλλά είχε βάλει λουκέτο, πράγμα που μαρτυρούσαν τα ασβεστωμένα παράθυρά του. Ο Τιμ πρόσεξε ένα παντοπωλείο, ένα φαρμακείο, ένα εμπορικό που φαινόταν να πουλάει λίγο απ' όλα και δύο κομμωτήρια. Υπήρχε επίσης ένας κινηματογράφος με ένα ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ή ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ στη μαρκίζα, ένα κατάστημα αξεσουάρ αυτοκινήτων με το βαρύγδουπο όνομα Αγωνιστικά ΝτιΠρέι κι ένα εστιατόριο με την επωνυμία Το φαγάδικο της Μπεβ. Υπήρχαν τρεις εκκλησίες, μία μεθοδιστών και δύο της συνομοταξίας ελάτε-στον-Χριστό. Τα αυτοκίνητα και τα αγροτικά που ήταν σκορπισμένα στις λοξές θέσεις πάρκινγκ κατά μήκος του εμπορικού κέντρου της πόλης δεν πρέπει να ξεπερνούσαν τα είκοσι. Τα πεζοδρόμια ήταν σχεδόν έρημα από διαβάτες.

Τρία τετράγωνα παραπάνω, έπειτα από ακόμη μία εκκλησία, το μάτι του Τιμ έπιασε το Μοτέλ ΝτιΠρέι. Λίγο πιο πέρα από το μοτέλ, εκεί όπου θεωρητικά η Μείν Στριτ ξανάβγαινε στον Πολιτειακό 92, υπήρχε άλλη μια σιδηροδρομική διάβαση, ένα αμαξοστάσιο και μια σειρά από μεταλλικές στέγες που έλαμπαν στον ήλιο. Πέρα από αυτά τα οικοδομήματα, το δάσος των κωνοφόρων πύκνωνε ξανά, σφίγγοντας τον κλοιό του γύρω από την κωμόπολη. Συνολικά το ΝτιΠρέι έδινε στον Τιμ την εντύπωση πόλης βγαλμένης από κάντρι μπαλάντα, του είδους που τραγουδούσαν ο Άλαν Τζάκσον ή ο Τζορτζ Στρέιτ. Η πινακίδα του μοτέλ ήταν παλιά και σκουριασμένη, δημιουργώντας την αίσθηση ότι η επιχείρηση ίσως να ήταν κλειστή με τον οριστικό τρόπο του κινηματογράφου, όμως ο ήλιος είχε αρχίσει να οδεύει προς τη δύση του και το συγκεκριμένο μοτέλ φαινόταν να είναι η μόνη επιλογή καταλύματος στην πόλη, οπότε ο Τιμ άρχισε να προχωρεί προς τα εκεί.

Στα μισά της απόστασης, μετά το Δημαρχείο του ΝτιΠρέι, έφτασε σ' ένα τούβλινο κτίριο με τις πλευρές του σκεπασμένες από κισσό. Στο καλοκουρεμένο γκαζόν της πρόσοψης υπήρχε μια πινακίδα που δήλωνε ότι αυτό ήταν το Τμήμα Σερίφη της Κομητείας Φέρλι. Ο Τιμ σκέφτηκε ότι η Κομητεία πρέπει να ήταν πολύ ξεπεσμένη για να έχει έδρα της μια πόλη όπως αυτή εδώ.

Δύο περιπολικά ήταν παρκαρισμένα απ' έξω, ένα σχετικά καινούριο σεντάν κι ένα γερασμένο, λασπωμένο τετρακίνητο με έναν φορητό φάρο στο ταμπλό. Ο Τιμ κοίταξε προς την είσοδο –ήταν η σχεδόν μηχανική ματιά ενός περιπλανώμενου με γεμάτες τσέπες–, προχώρησε λίγα βήματα κι έπειτα γύρισε πίσω για να κοιτάξει καλύτερα τους πίνακες ανακοινώσεων δεξιά κι αριστερά της διπλής πόρτας της εισόδου. Συγκεκριμένα, τη μία από τις ανακοινώσεις. Νομίζοντας ότι είχε διαβάσει λάθος, θέλησε να βεβαιωθεί.

Όχι στον εικοστό πρώτο αιώνα, σκέφτηκε. Δεν είναι δυνατόν.

Αλλά ήταν. Δίπλα σε μια αφίσα που έγραφε AN NOMIZEIS OTI H ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΜΗ ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΞΑΝΑΣΚΕΨΟΥ ΤΟ υπήρχε μια ανακοίνωση που έλεγε απλώς ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΝΥΧΤΟΦΥΛΑΚΑΣ. ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΕΝΤΟΣ.

Ουάου, σκέφτηκε. Αυτό κι αν ήταν επιστροφή στο παρελθόν.

Στράφηκε προς τη σκουριασμένη πινακίδα του μοτέλ κι έπειτα κοινοστάθηκε ξανά, με τη σκέψη στην ανακοίνωση για τη θέση. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η μία από τις πόρτες του τμήματος άνοιξε κι ένας καλαμοκάνης αστυνομικός βγήκε έξω, στρώνοντας το πηλήκιο του στα κόκκινα μαλλιά του. Ο απογευματινός ήλιος έλαμψε στο σήμα του. Ο αστυνομικός κοίταξε τις αρβύλες εργασίας του Τιμ, το σκονισμένο μπλουτζίν του και το γαλάζιο βαμβακερό πουκάμισό του. Το βλέμμα του στάθηκε για μια στιγμή στο σακβουαγιάζ που ήταν περασμένο στον ώμο του προτού προχωρήσει στο πρόσωπό του. «Μπορώ να σε βοηθήσω, κύριε;»

Η ίδια παρόρμηση που είχε κάνει τον Τιμ να σηκωθεί και να δώσει τη θέση του στο αεροπλάνο τον κατέκλυσε και τώρα. «Μάλλον όχι, αλλά... ποιος ξέρει;»

5

Ο κοκκινομάλλης αστυνομικός ήταν ο βοηθός σερίφη Τάγκαρτ Φαραντέ. Συνόδευσε τον Τιμ μέσα, όπου οι γνώριμες μυρωδιές της χλωρίνης και των κέικ αμμωνίας έφταναν ως το γραφείο από τα τέσσερα κελιά του κρατητηρίου στο πίσω μέρος. Αφού σύστησε τον Τιμ στη Βερόνικα Γκίμπσον, τη μεσήλικη βοηθό σερίφη που σήμερα έκανε την απογευματινή βάρδια στο Κέντρο, ο Φαραντέ ζήτησε να δει την άδεια οδήγησης του Τιμ καθώς και τουλάχιστον ένα επιπλέον στοιχείο ταυτότητας. Αυτό που του έδωσε ο Τιμ, εκτός από το δίπλωμά του, ήταν η ταυτότητα της Αστυνομίας της Σαρασότα, χωρίς να αποπειραθεί να κρύψει το γεγονός ότι είχε λήξει πριν από εννέα μήνες. Παρ' όλα αυτά, η στάση των δύο βοηθών άλλαξε κάπως όταν την είδαν.

«Δεν είσαι κάτοικος της Κομητείας Φέρλι», είπε η Ρόνι Γκίμπσον.

«Όχι», συμφώνησε ο Τιμ. «Κάθε άλλο. Θα γίνω όμως, αν πάρω τη δουλειά του νυχτοφύλακα.»

«Τα λεφτά δεν είναι πολλά», είπε ο Φαραντέ, «και έτσι κι αλλιώς, δεν είναι στο δικό μου χέρι. Ο σερίφης Άσγουορθ είναι αυτός που κάνει τις προσλήψεις και τις απολύσεις.»

«Ο τελευταίος νυχτοφύλακάς μας», είπε η Ρόνι Γκίμπσον, «συνταξιοδοτήθηκε και μετακόμισε στην Τζόρτζια. Ο Εντ Γουίτλοκ. Έπαθε πλάγια μυατροφική σκλήρυνση –αυτή τη νόσο του Λου Γκέριγκ. Κρίμα, γιατί είναι καλός άνθρωπος. Έχει όμως δικούς του εκεί κάτω να τον φροντίσουν.»

«Πάντα οι καλοί την πληρώνουν», είπε ο Ταγκ Φαραντέ. «Δώσ' του μια αίτηση, Ρόνι», συμπλήρωσε κι έπειτα στράφηκε στον Τιμ: «Το μαγαζί μας εδώ είναι μικρό, κύριε Τζέιμσον –εφτά άτομα όλα κι όλα, και τα δύο απ' αυτά μερικής απασχόλησης. Τόσους μπορούν να πληρώσουν οι φορολογούμενοι. Αυτή τη στιγμή ο σερίφης Τζον λείπει σε περιπολία. Αν δεν έχει γυρίσει μέχρι τις πέντε, το αργότερο πεντέμισι, θα έχει πάει σπίτι του να φάει για βράδυ και δεν πρόκειται να επιστρέψει στο γραφείο μέχρι αύριο το πρωί.»

«Έτσι κι αλλιώς, εδώ θα μείνω απόψε. Αν δηλαδή το μοτέλ είναι ανοιχτό.»

«Α, νομίζω ότι ο Νόρμπερτ θα έχει ένα δωμάτιο ελεύθερο. Μπορεί και δύο», είπε η Ρόνι Γκίμπσον. Αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον κοκκινομάλλη και γέλασαν κι οι δύο.

«Μαντεύω ότι μάλλον δεν πρόκειται για ξενοδοχείο τεσσάρων αστέρων.»

«Αυτό δεν θα το σχολιάσω», είπε η Γκίμπσον, «αν ήμουν στη θέση σου όμως, θα τσέκαρα τα σεντόνια για κείνα τα μικρά κόκκινα ζώφια προτού ξαπλώσω. Γιατί άφησες την Αστυνομία της Σαρασότα, κύριε Τζέμισον; Θα έλεγα ότι είσαι νέος για να βγεις στη σύνταξη.»

«Αυτό είναι ένα θέμα που θα συζητήσω με τον αρχηγό σας, με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι θα θελήσει να με δεχτεί για συνέντευξη.»

Οι δύο αστυνομικοί αντάλλαξαν άλλο ένα, πιο παρατεταμένο βλέμμα κι έπειτα ο Ταγκ Φαραντέι είπε: «Άντε, Ρόνι, δώσε στον άνθρωπο μια αίτηση. Χάρηκα που σε γνώρισα, κύριε Τζέμισον. Καλώς όρισες στο ΝτιΠρέι. Φέρσου σωστά και θα τα πάμε μια χαρά.» Και λέγοντας αυτό, ο Φαραντέι αναχώρησε, αφήνοντας την εναλλακτική της ορθής συμπεριφοράς ανοιχτή στην ερμηνεία. Μέσα από το καγκελόφραχτο παράθυρο ο Τιμ είδε το τετρακίνητο να βγαίνει με την όπισθεν από τη θέση του και να κατηφορίζει τη μικρή σε μήκος κεντρική οδό του ΝτιΠρέι.

Η αίτηση ήταν πάνω σε ένα σημειωματάριο με πιάστρα. Ο Τιμ κάθισε στη μία από τις τρεις καρέκλες που ήταν αραδιασμένες κατά μήκος του αριστερού τοίχου, ακούμπησε το σακβουαγιάζ του στο πάτωμα ανάμεσα στα πόδια του κι άρχισε να τη συμπληρώνει.

Νυχτοφύλακας της αστυνομίας, σκέφτηκε. Αυτό κι αν είναι κουφό.

6

Ο σερίφης Άσγουορθ –σερίφης Τζον για τους περισσότερους κατοίκους της πόλης καθώς και για τους βοηθούς του, όπως δεν άργησε να ανακαλύψει ο Τζον– ήταν ένας βραδυκίνητος κοιλαράς. Είχε προγούλια που θύμιζαν κυνηγόσκυλο μπασέ και πυκνά, ανάκατα άσπρα μαλλιά. Στο πουκάμισο της στολής του υπήρχε ένας λεκές από κέτσαπ. Στη

ζώνη που κατέβαινε ως τους γοφούς του είχε περασμένο ένα Γκλοκ και στο μικρό δάχτυλο του ενός χεριού του ένα δαχτυλίδι με ρουμπίνι. Η προφορά του ήταν βαριά, η στάση του αυτή του φιλικού «καλού παιδιού», τα μάτια του όμως, χωμένα βαθιά μέσα στις πρησμένες από το λίπος κόγχες τους, έδειχναν πολύ έξυπνα και διερευνητικά. Άνετα θα μπορούσε να παίξει σε κάποια απ' αυτές τις κλισέ ταινίες για τη Δύση όπως το *Με το κεφάλι ψηλά*¹, αν δεν ήταν μαύρος. Και κάτι άλλο: ένα κορνιζαρισμένο πιστοποιητικό της αποφοίτησής του από την Εθνική Ακαδημία του FBI στο Κουάντικο κρεμόταν στον τοίχο δίπλα στο επίσημο πορτρέτο του προέδρου Τραμπ. Αυτό το πιστοποιητικό δεν ήταν από τα πράγματα που παίρνεις ταχυδρομώντας κουπόνια από κουτιά δημητριακών.

«Εντάξει, λοιπόν», είπε ο σερίφης Τζον, βουλιάζοντας στην πλάτη της πολυθρόνας του γραφείου του. «Δεν έχω πολύ χρόνο. Η Μαρσέλα γίνεται έξω φρενών όταν αργώ για το βραδινό φαγητό. Εκτός, βέβαια, κι αν υπάρχει κάτι επείγον.»

«Μήνυμα ελήφθη.»

«Ας μπούμε λοιπόν κατευθείαν στο ψητό. Γιατί έφυγες από την Αστυνομία της Σαρασότα και τι γυρεύεις εδώ; Η Νότια Καρ'λίνα δεν έχει πολλά αξιοθέατα, και το ΝτιΠρέι μάλλον δεν είναι απ' αυτά.»

Το πιθανότερο ήταν ότι ο Άσγουορθ δεν θα τηλεφωνούσε απόψε στη Σαρασότα, σίγουρα όμως θα το έκανε αύριο το πρωί, άρα ο Τιμ δεν είχε λόγο να βαφτίσει το κρέας ψάρι. Κι ούτε το ήθελε. Αν δεν έπαιρνε τη δουλειά του νυχτοφύλακα, θα διανυκτέρευε στο ΝτιΠρέι και θα έφευγε το πρωί, συνεχίζοντας τη διακεκομμένη πορεία του προς τη Νέα Υόρκη, ένα ταξίδι που τώρα αντιλαμβανόταν ως αναγκαίο ιντερλούδιο ανάμεσα σ' αυτό που είχε συμβεί μια μέρα προς το τέλος της περσινής χρονιάς στο Westfield Mall της Σαρασότα και σ' αυτό που θα συνέβαινε μετά, ό,τι κι αν ήταν. Ανεξάρτητα από όλα αυτά, η αλήθεια είναι πάντα η καλύτερη τακτική, αν μη τι άλλο επειδή το ψέμα –ειδικά σε μια εποχή που σχεδόν κάθε πληροφορία είναι προσβάσιμη σε όποιον διέθετε ένα πλη-

¹ Σ.τ.Μ.: *Standing Tall*, 1973 και 2004.

κτρολόγιο και μια σύνδεση στο Ίντερνετ- συνήθως επιστρέφει για να στοιχειώσει τον ψεύτη.

«Μου έδωσαν την επιλογή ανάμεσα στην παραίτηση και την αποπομπή. Διάλεξα την παραίτηση. Κανένας δεν είναι ευχαριστημένος μ' αυτό και λιγότερο απ' όλους εγώ -μου άρεσε η δουλειά μου και μου άρεσε το Γκαλφ Κόουστ-, αλλά ήταν η καλύτερη λύση. Έτσι παίρνω κάτι λίγα λεφτά, ούτε κατά διάνοια, βέβαια, όσα είναι αυτά της κανονικής σύνταξης, καλύτερα όμως από το τίποτα. Τα μοιράζω με την πρώην γυναίκα μου.»

«Γιατί; Και πες τα γρήγορα, γιατί μου αρέσει να κάθομαι στο τραπέζι όσο το φαγητό είναι ακόμα ζεστό.»

«Δεν θα πάρει πολύ. Μετά το τέλος της βάρδιας μου μια μέρα στα τέλη του περσινού Νοεμβρίου, μπήκα στο Westfield Mall να αγοράσω ένα ζευγάρι παπούτσια. Είχα να πάω σ' έναν γάμο. Φορούσα ακόμα τη στολή μου -εντάξει;»

«Εντάξει.»

«Εβγαίνα από το Shoe Depot, όταν μια γυναίκα ήρθε τρέχοντας να μου πει ότι ένας οπλισμένος έφηβος ήταν στον επάνω όροφο, κοντά στον κινηματογράφο. Οπότε ανέβηκα, και γρήγορα.»

«Τράβηξες πιστόλι;»

«Όχι, κύριε, όχι εκείνη τη στιγμή. Ο μικρός με το όπλο ήταν γύρω στα δεκατέσσερα και είδα ότι δεν ήταν ούτε μεθυσμένος ούτε μαστουρωμένος. Είχε πετάξει κάτω ένα άλλο παιδί και το κλοτσούσε. Σημαδεύοντάς το με το όπλο.»

«Σαν την ιστορία στο Κλίβελαντ ακούγεται. Ο μπάτσος που πυροβόλησε τον μαύρο πιτσιρικά που κράδαινε το αεροβόλο.»

«Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ καθώς πλησίαζα, ο αστυνομικός όμως που πυροβόλησε τον Ταμίρ Ράις ορκιζόταν ότι ο μικρός κράδαινε πραγματικό όπλο. Ήμουν σίγουρος ότι αυτό που έβλεπα εγώ δεν ήταν αληθινό, δεν μπορούσα όμως να είμαι *απόλυτα* σίγουρος. Ίσως ξέρετε το γιατί.»

Ο σερίφης Τζον Άσγουορθ φαινόταν να έχει ξεχάσει το βραδινό του φαγητό. «Επειδή ο δράστης σου σημάδευε μ' αυτό τον μικρό που είχε

στο πάτωμα. Δεν έχει νόημα να σημαδεύεις κάποιον με ψεύτικο όπλο. Εκτός κι αν, 'ποθέτω, ο μικρός στο πάτωμα δεν το ήξερε αυτό.»

«Αργότερα ο δράστης είπε ότι το κουνούσε στον μικρό, δεν τον σημάδευε. Λέγοντας: “Είναι δικό μου, γαμώλη, και ό,τι είναι δικό μου δεν μπορείς να το πάρεις”. Εγώ δεν το είδα αυτό. Εμένα μου φάνηκε ότι τον σημάδευε. Του φώναξα να πετάξει το όπλο και να σηκώσει τα χέρια ψηλά. Ο τυπάκος είτε δεν με άκουσε είτε δεν μου έδωσε σημασία. Απλώς συνέχισε να κλοτσάει και να σημαδεύει το άλλο παιδί με το όπλο του. Ή να του το κουνάει, αν πράγματι αυτό έκανε. Όπως και να 'χε, τράβηξα το πιστόλι από τη θήκη στη μασχάλη μου.» Ο Τιμ έκανε μια παύση. «Δεν ξέρω αν έχει σημασία, αλλά τα παιδιά ήταν και τα δύο λευκά.»

«Για μένα δεν έχει σημασία. Δύο παιδιά τσακώνονταν. Το ένα ήταν κάτω και τις έτρωγε. Το άλλο είχε κάτι που μπορεί να ήταν ή μπορεί και να μην ήταν αληθινό όπλο. Τον πυροβόλησες λοιπόν; Πες μου ότι δεν έφτασες ως εκεί.»

«Κανέννας δεν πυροβολήθηκε. Αλλά... ξέρετε πώς μαζεύεται ο κόσμος για να δει να πέφτουν μπουιές και πώς σκορπίζει αμέσως μόλις εμφανιστεί όπλο.»

«Ξέρω. Αν έχουν έστω και μία στάλα μυαλό στο κεφάλι τους, το βάζουν στα πόδια για να γλιτώσουν.»

«Αυτό έγινε και στη δική μου περίπτωση, με τη διαφορά ότι κάποιοι έμειναν, παρά τα όπλα.»

«Αυτοί που τραβούσαν βίντεο με τα κινητά τους...»

Ο Τιμ συγκατένευσε. «Τέσσερις πέντε επίδοξοι Σπίλμπεργκ. Τέλος πάντων, στόχευσα με το όπλο μου το ταβάνι και τράβηξα τη σκανδάλη σε κάτι που υποτίθεται ότι θα ήταν προειδοποιητική βολή. Μπορεί να ήταν κακή απόφαση, εκείνη τη στιγμή όμως μου φάνηκε η σωστή. Η μοναδική επιλογή. Σ' εκείνο το κομμάτι του εμπορικού, υπήρχαν φώτα κρεμασμένα από το ταβάνι. Η σφαίρα χτύπησε ένα απ' αυτά, ρίχνοντάς το στο δόξα πατρί ενός από τους θεατές. Ο δράστης πέταξε κάτω το πιστόλι του κι αμέσως μόλις το όπλο έπεσε κάτω, κατάλαβα ότι δεν ήταν αληθινό γιατί αναπήδησε. Αποδείχτηκε ότι ήταν ένα πλαστικό νεροπίστολο φτιαγμένο έτσι που να μοιάζει με σαρανταπε-

ντάρι. Ο μικρός στο πάτωμα είχε κάτι μελανιές και κάτι γδαρσίματα απ' τις κλοτσιές, τίποτα που να φαίνεται ότι θα χρειαζόταν ράμματα, μα ο θεατής είχε λιποθυμήσει κι έμεινε έτσι λιπόθυμος για άλλες τρεις ώρες. Διάσειση. Σύμφωνα με τον δικηγόρο του, έχει αμνησία και τρομερές ημικρανίες.»

«Μήνυσε το αστυνομικό τμήμα;»

«Ναι. Η ιστορία θα τραβήξει λιγάκι ακόμα, στο τέλος όμως δεν πρόκειται να πάρουν τίποτα.»

Ο σερίφης Τζον το σκεφτόταν. «Αν έμεινε να βιντεοσκοπήσει τον καβγά, μπορεί να μην πάρει και πολλά, όσο άσχημες κι αν είναι οι ημικρανίες του. Να υποθέσω ότι το τμήμα σε κατηγορήσε για απερίσκεπτη και αμελή χρήση πυροβόλου όπλου.»

Έτσι έκανε, και όλα θα ήταν καλά, σκέφτηκε ο Τιμ, αν το τμήμα είχε μείνει σ' αυτό. Δεν έμεινε όμως. Ο σερίφης Τζον μπορεί να έμοιαζε με αφροαμερικανική εκδοχή του Μπος Χογκ στους *Ντιουκς του Χάζαρντ*, ωστόσο χαζός δεν ήταν. Κι ενώ ήταν ολοφάνερα με το μέρος του σ' αυτή την υπόθεση που του είχε κοστίσει τη δουλειά του –δύσκολα θα έβρισκες μπάτσο που να μην είναι–, ήταν εξίσου φανερό ότι θα διασταύρωνε την αλήθεια των λόγων του. Καλύτερα λοιπόν να μάθαινε το υπόλοιπο της ιστορίας από τον ίδιο.

«Προτού μπω στο κατάστημα παπουτσιών, πήγα στο Beachcombers και ήπια δύο ποτά. Οι αστυνομικοί που στάλθηκαν στο σημείο για να συλλάβουν τον πιτσιρικά μύρισαν το αλκοόλ στην αναπνοή μου και μου έκαναν αλκοτέστ. Φύσηξα 06, που είναι κάτω από το νόμιμο όριο αλλά όχι και το καλύτερο, δεδομένου ότι είχα μόλις πυροβολήσει με το όπλο μου και στείλει έναν άνθρωπο στο νοσοκομείο.»

«Πίνεις γενικά, κύριε Τζέιμσον;»

«Έπινα πολύ στο εξάμηνο μετά το διαζυγίό μου, αυτό όμως ήταν πριν από δύο χρόνια. Όχι τώρα πια.» Που είναι, βέβαια, η αναμενόμενη απάντηση, σκέφτηκε. *Τι άλλο θα έλεγα;*

«Α-χα, α-χα, για να δούμε τώρα αν τα έπιασα σωστά.» Ο σερίφης σήκωσε τον χοντρό δείκτη του αρχίζοντας να μετράει. «Ήσουν εκτός

υπηρεσίας, πράγμα που σημαίνει ότι αν δεν φορούσες στολή, αυτή η γυναίκα δεν θα είχε τρέξει ποτέ σ' εσένα.»

«Μάλλον όχι, όμως θα είχα δει την αναταραχή και θα είχα πάει έτσι κι αλλιώς. Στην πραγματικότητα, κανένας αστυνομικός δεν είναι ποτέ εκτός υπηρεσίας. Όπως είμαι σίγουρος ότι γνωρίζετε.»

«Α-χα, α-χα, θα είχες πάρει όμως το όπλο σου;»

«Όχι. Θα το είχα κλειδώσει στο αυτοκίνητό μου.»

Ο Άσγουορθ τέντωσε ένα δεύτερο δάχτυλο γι' αυτό το δεύτερο σημείο κι έπειτα πρόσθεσε ένα τρίτο. «Το όπλο που είχε ο μικρός ήταν κατά πάσα πιθανότητα ψεύτικο, αλλά θα μπορούσε και να ήταν αληθινό. Δεν γινόταν να είσαι σίγουρος τι απ' τα δύο συνέβαινε.»

«Ναι.»

Το τέταρτο δάχτυλο τεντώθηκε. «Η προειδοποιητική βολή σου χτύπησε ένα φωτιστικό, όχι μόνο ρίχνοντάς το, αλλά ρίχνοντάς το στο κεφάλι ενός αθώου παρατηρητή. Αν δηλαδή μπορεί κανείς να αποκαλέσει αθώο παρατηρητή έναν παπάρα που κινηματογραφεί με το κινητό του τη σκηνή.»

Ο Τιμ συγκατένευσε.

Ο αντιχείρας του σερίφη σηκώθηκε. «Και προτού ξεσπάσει αυτός ο καβγάς, εσύ, όλως τυχαίως, είχες τσούξει δύο ποτά.»

«Ναι. Ενώ ήμουν ένστολος.»

«Καθόλου καλή απόφαση, καθόλου καλό... πώς το λένε να δεις... οπτικό, παρ' όλα αυτά, πρέπει να πω ότι η κακοτυχία σου ήταν από τις λίγες.» Ο σερίφης Τζον άρχισε να χτυπάει ρυθμικά τα δάχτυλά του στην άκρη του γραφείου του. Το ρουμπινένιο σεβαλιέ τόνιζε το κάθε ρολάρισμα με ένα μικρό κλικ. «Η ιστορία σου ακούγεται πολύ εξωφρενική για να μην είναι αληθινή, θα τηλεφωνήσω όμως στον προηγούμενο εργοδότη σου για να τη διασταυρώσω και μόνος μου. Αν μη τι άλλο, για να την ακούσω μια δεύτερη φορά και να εντυπωσιαστώ ξανά.»

Ο Τιμ χαμογέλασε. «Αναφερόμουν στην Μπερναντέτ ΝτιΠίνο. Είναι η αρχηγός της Αστυνομίας της Σαρασότα. Και καλύτερα να πάτε σπίτι για το βραδινό σας, αλλιώς η γυναίκα σας θα θυμώσει.»

Αργά τη νύχτα, σ' ένα ήσυχο προάστιο της Μινεάπολης,
άγνωστοι εισβάλλουν στο σπίτι της οικογένειας Έλις και,
αφού δολοφονούν αθόρυβα τους γονείς τού δωδεκάχρονου Λουκ,
τον απάγουν και τον επιβιβάζουν σ' ένα μαύρο SUV.
Ο Λουκ ξυπνάει στο Ινστιτούτο, σ' ένα δωμάτιο ίδιο με το δικό του,
αλλά χωρίς παράθυρα. Έξω από τη δική του πόρτα υπάρχουν
άλλες πόρτες, πίσω από τις οποίες κρατούνται άλλα παιδιά
με ιδιαίτερες ικανότητες, όπως η τηλεπάθεια και η τηλεκίνηση.
Έχουν έρθει κι αυτά εδώ με παρόμοιο τρόπο.
Είναι η Καλίσα, ο Νικ, ο Τζορτζ, η Άιρις και ο δεκάχρονος Έιβερι Ντίξον.

Σ' αυτό το σκληρό ίδρυμα, η διευθύντρια, η κυρία Σίγκσμπι,
και το προσωπικό της είναι είναι απόλυτα αφοσιωμένοι στον σκοπό
τους: να αποσπάσουν από τα παιδιά τη δύναμη στην οποία οφείλουν
τα υπερφυσικά τους χαρίσματα. Δεν υπάρχουν ηθικοί ενδοιασμοί.
Αν συνεργάζεσαι, κερδίζεις μάρκες για τους αυτόματους πωλητές σνακ
και αναψυκτικών. Αν όχι, η τιμωρία είναι σκληρή. Ένα ένα, τα παιδιά
εξαφανίζονται και ο Λουκ ψάχνει απεγνωσμένα τρόπο να ξεφύγει.
Όμως κανείς έως τώρα δεν έχει δραπετεύσει από το Ινστιτούτο...

**Ανείπωτα τρομακτικό, όσο και η Πύρινη οργή,
αλλά με τη δύναμη της παιδικής ματιάς του Αυτό,
το Ινστιτούτο είναι μια τραγική και συγκλονιστική ιστορία
όπου το καλό αντιμάχεται το κακό σ' έναν κόσμο
που οι καλοί δεν νικούν πάντα.**